

[Aksel Larsen.]

være med at bemærke, at man i fællesskab gør sig til talsmand for, at indkomspolitik ensidigt skal være lønpolitik, og at det offentlige, repræsenteret ved staten, forud for overenskomstsituationer skal sige til arbejdsmarkedets organisationer: så og så meget er der råd til, ikke mere, og Gud nåde jer, hvis I overskrider det, så skal vi komme efter jer. Bevares, jeg har en vis sympati for tanken om, at man i hvert fald forud for en overenskomstafslutning skulle sige, hvad man agter at gøre med skatterne bagefter — det er selvfølgelig forkert at etablere en straffeekspedition, således som man gjorde det i marts, april og maj, efter at overenskomsterne var halet i land — men jeg er ikke tilhænger af, at man betragter indkomspolitik ensidigt som lønpolitik, og at man ikke under nogen omstændigheder vil se på erhvervsgruppernes indtjening og indkomst. Den interesserer ikke i den forbindelse, det er ensidigt lønmodtagerne, man har kig på.

Jeg er heller ikke tilhænger af, at man, så længe vi har pristallet i overenskomsterne, vil have indrettet en pristalsberegning sådan, at pristallet skulle kunne forandres, om jeg så må sige, fra halvår til halvår efter visse undersøgelser. I forvejen kommer lønreguleringen efter pristallet jo $\frac{1}{2}$ - $\frac{3}{4}$ år efter at prisstigningerne er indtrådt og giver desuden højst dækning for 50-60 pct. af de skete prisstigninger. Jeg synes derfor ikke, man skal være så emsig for at gribe ind, og jeg synes, det er fuldkommen uanstændigt, hvis man tænker på at revidere pristalsberegningen midt i en overenskomstperiode uden hensyn til, at arbejdsoverenskomsterne jo netop blev sluttet på grundlag af den ved overenskomstafslutningen gældende pristalsberegning.

Vi må jo nu se, hvad det bliver til, og jeg tror, vi skal indrette os på, at der ikke sker overvældende begivenheder i dette efterår, måske slet ikke i dette folketingsår. Det er imidlertid tydeligt, at venstre og de konservative efter jordlovsafstemningen i 1963 fik blod på tanden. Regeringen blev forskrækket — navnlig blev socialdemokratiet forskrækket — og tænkte, at hvis man var så eftergivende og så imødekommende som muligt over for VK-partierne, kunne det jo være, at man kunne fredeliggøre dem. Det

var, om jeg så må sige, den samme appeasement-politik, som man bedrev over for Hitler før 1940. (Poul Møller: Sans compa- raison!). Uden sammenligning naturligvis, men fredeliggørelsen hjalp jo ikke. Venstre og de konservative har siden da mere og mere tydeligt styret efter regeringsmagten med samme stædighed som den, hvormed en spansk tyr siges at styre efter det røde klæde i arenaen, og det er naturligvis forståeligt. Det er forståeligt, man ikke bider på, når regeringen hænger en meroms ud som madding med ubestemte løfter om en skatte-reform. Man siger nemlig, at skal det være sådan, så vil vi da hellere selv til. Det er forståeligt, at venstre og de konservative, når regeringen under forhandlinger om forskellige skattebuketter i realiteten tilbyder at gennemføre deres skattepolitik, siger: det her, det er for stift et stykke; skal vores skattepolitik gennemføres, så ma vi da hellere selv gøre det, for så bliver det nok lidt mere i vores ånd.

Må jeg i parentes bemærket sige om meromsen, selv om jeg har talt om den én gang, at jeg er glad for, at man nu fra socialdemokratisk hold siger, at den er man skam ikke ringforlovet med, og at man vil græde tørre tårer, hvis den ikke bliver gennemført. Ja, jeg vil ikke alene græde tørre tårer, men jeg vil være lykkelig, hvis den ikke bliver gennemført. Men det virker lidt besynderligt, at socialdemokratiske talere — også den højtærede statsminister — samtidig er ivrig for at få meromsen gennemført og bebrejdende siger til venstre og de konservative: hvorfor vil I dog ikke være med? Hvis man ikke er ringforlovet med meromsen, så skal man da ikke bebrejde venstre og de konservative det, hvis de, muligvis af partitaktiske grunde, hjælper os andre med at forhindre den i at blive gennemført.

I øvrigt er det jo forståeligt, at hele udviklingen og socialdemokratiets imødekommenhed bevirker, at de borgerlige partier eller partierne på højre side her i salen føler trang til selv at komme til, at de vil forsøge fortsat at være i offensiven med det formål med eller uden valg at komme til at erstatte socialdemokratiet som regering. Det er også forståeligt, at de har fået ekstra appetit efter de norske valg. Det kunne jo nok være et interessant emne at beskæftige sig med, men jeg skal forbigå det og kun sige